

VILLÁMTÜZEK

Felhők keringtek fent az égen
 citromsárgán és tentakéken;
 a lég zihált, a por kavargott,
 elfödte lassankint a parkot;
 a templomkerten szél futott át,
 lobogtatott sok hosszú kottát;
 a fűzfák és a sírkeresztek
 egyszerre gyászénekbe kezdtek;

zápor zuhant alá sötétén,
 porzott a víz a dőlt sövényen;
 villám jött, fénye sárgakék volt,
 ezerfelé hasadt az égbolt;
 a vén föld visszamorgott rája,
 zúgott a vész vad orgonája;
 nagymessze láng csapott az égnek,
 látszott, hogy arra kazlak égnek . . .

Egy ázott hárs alatt megállván,
 a tűzbe néztem csendben, árván,
 s tünődtem, elmerülve mélyen,
 sok elvihartzott szenvedélyen,
 szerelmeken, mik csókra vágyón
 lobogtak örült éjszakákon
 s elégték fogyva, ködbe veszve,
 mint ott a kazlak, messze, messze . . .

Bardócz Árpád.

BAJADÉRTÁNC

Éj feketült az ablakokon túl
 s lámpa piroslott át a szobán —
 barna hajában mályvavirág volt
 s két pici lábán sárga topán.

Méla szemében égtek a lángok:
 titkokat őrzött lelke megett —
 süppedő szőnyeg zöld vize mentén,
 mint a lidércfény, úgy lebegett.

Barna hajából, szertezilálva,
 sárga levélként hullt le a mályva —
 ő vele hullt és rám kacagott . . .

Künn a hideg szél tépte a fákat,
 őszi esőnek hús szaga áradt
 s sírt a csatorna, mint a fagott.

Bardócz Árpád.